

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2019, č. j. 42 A 11/2018 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 6. 2018, č. j. KRPS-51156-35/ČJ-2018-010023-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 9 měsíců. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období od 1. 11. 2017 do 13. 2. 2018 byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání a zároveň nejméně od 5. 12. 2017 neměl oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně dále žalobci uložil rozhodnutím z téhož dne č. j. KRPS-51156-36/ČJ-2018-010023-SV, povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč spojené s řízením o správním vyhoštění.

[2] Rozhodnutími ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-22385-2/ČJ-2018-930310-V244 a č. j. CPR-22385-3/ČJ-2018-930310-V244, žalovaná zamítla odvolání žalobce jako nedůvodná a shora označená rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedeným rozhodnutím žalobu u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 10. 1. 2019, č. j. 42 A 11/2018 – 25.

[4] Krajský soud v souladu s judikaturou přezkoumal obě napadená rozhodnutí ve společném řízení, neboť výrok o náhradě nákladů správního řízení je výrokem závislým na výroku ve věci samé. Proto musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé. Dále poukázal na skutková zjištění, z nichž vyplynulo, že žalobce pro svého formálního zaměstnavatele (polskou společnost PRACMAX SP. Z O.O.) nikdy žádnou pracovní činnost v Polsku nevykonával. Sám žalobce opakovaně uvedl, že již před odjezdem z Ukrajiny měl domluvenou práci v České republice. Ihned po příjezdu do Polska odcestoval do České republiky, kde nejpozději od 1. 11. 2017 pracoval v areálu společnosti FILSON s.r.o. jako dělník při manipulaci s nemrznoucí směsí a jinými provozními kapalinami. Polská společnost tak v daném případě fakticky vykonávala činnost agentury práce, která žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ho jakýmkoli způsobem zaměstnávala k vlastní činnosti v Polsku. Na takové případy se podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, nevztahuje výjimka podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“), neboť nelze předpokládat, že by se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátil zpět na polský pracovní trh. Žalobcem odkazované vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje. Zjevně nepředpokládá, že společnost, která vysílá pracovníky do jiného členského státu, fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Nadto se toto relativně stručné a obecné vyjádření nezabývá konkrétními okolnostmi, za kterých vykonával pracovní činnost žalobce. V podstatě pouze shrnuje některé závěry nespécifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu Nejvyšší správní soud zohlednil v rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31. Krajský soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Nesouhlasil se závěrem správních orgánů a soudu, že vykonával na území České republiky práci neoprávněně. Poukázal na to, že byl vyslán na území České republiky svým polským zaměstnavatelem za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Fortuna Kapital Invest s.r.o. Na danou situaci proto bylo nutno aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. V obchodních vztazích nelze vyloučit, aby byl zaměstnanec bezprostředně po svém přijetí do zaměstnání z důvodu nižší vytíženosti vyslán k výkonu práce do jiného státu EU. Stěžovatel je názoru, že na území České

pokračování

republiky vykonával práci v souladu s právní úpravou. Soulad s právem EU potvrzuje i vyžádané potvrzení od Evropské komise. Správní orgány i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatele, který je neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a nemohl být schopen stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly stěžovatelem navrhované důkazy. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že způsob rozhodování krajského soudu nebude blíže komentovat a v rámci svého vyjádření odkázala na shromážděný spisový materiál. Má za to, že postupovala v souladu s právní úpravou, a proto navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel brojí proti závěru správních orgánů a krajského soudu, že vykonával na území České republiky práci neoprávněně. Namítal, že byl oprávněn v České republice pracovat na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[10] Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti).

[11] Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož platí, že: *Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.* Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, smyslem citovaného ustanovení je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie.

[12] Výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, dospěl pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že „výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“

[13] Ke stejným závěrům dospěla i navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 - 18, ve kterém byly posuzovány i obdobné skutkové okolnosti. V uvedené věci bylo zjištěno, že účastnice řízení přicestovala do Polska, kde jí byla nabídnuta práce v České republice. Byť s ní polský zaměstnavatel uzavřel pracovní smlouvu, nikdy pro něj fakticky nepracovala. Ihned po podepsání pracovní smlouvy byla vyslána do České republiky, kde pracovala pro českou společnost jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Nejvyšší správní soud přezkoumal předložené smlouvy a konstatoval, že „i přes formální zastření skutečnosti uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi společností OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., a stěžovatelkou, a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností VIDININVEST, s. r. o.) společnost OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“ Obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Azs 278/2018 - 19, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 - 14, ze dne 13. 12. 2018, č. j. 2 Azs 243/2018 - 17, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 Azs 275/2018 - 19, ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 Azs 37/2019 - 15, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 463/2018 - 19, či ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 Azs 330/2019 - 15.

[14] Výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu lze s ohledem na skutkovou a právní podobnost vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Ze správního spisu totiž vyplývá, že stěžovatel v danou dobu nedisponoval pracovním vízem vydaným orgány České republiky. Stěžovatel byl držitelem víza „D“, které mu vydala Polská republika. Toto vízum jej opravňovalo k pobytu na území Polské republiky a též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie. Vedle oprávnění k pobytu bylo s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které však bylo omezeno pouze na území státu, o jehož vízum se jedná (v daném případě tedy území Polské republiky). Stěžovatel uzavřel dne 1. 11. 2017 pracovní smlouvu se společností PRACMAX SP. Z O.O., se sídlem v Polsku, a téhož i dodatek o změně místa výkonu práce (Velvary 732). Společnost PRACMAX SP. Z O.O.

pokračování

již měla od 2. 10. 2017 uzavřenou smlouvu o poskytování příhraničních služeb se společností Fortuna Kapital Invest s.r.o., se sídlem v České republice, na dobu určitou do 31. 12. 2018. V této smlouvě se PRACMAX SP. Z O.O. zavázala provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky na základě objednávky společnosti Fortuna Kapital Invest s.r.o., a to prostřednictvím svých zaměstnanců vyslaných na území České republiky. Dále byla stěžovatelem přiložena rámcová smlouva o dílo ze dne 2. 10. 2017 uzavřená mezi objednatelem FILSON s.r.o. a zhotovitelem Fortuna Kapital Invest s.r.o. (jejímž předmětem byly balící a manipulační práce a ostatní práce balení v objektech FILSON s.r.o., mj. na adrese Velvary 732) a podnájemní smlouva ze dne 2. 10. 2017 uzavřená týmiž subjekty.

[15] Stěžovatel byl dne 13. 2. 2018 zajištěn v rámci pobytové kontroly provedené ve Velvarech v areálu Velvana. Tam u společnosti FILSON s.r.o. v pracovním oděvu vykonával práci na plnicí lince. Podle své výpovědi z téhož dne si polské vízum vyřídil přes agenturu na Ukrajině. V Polsku nikdy nepracoval, zdržel se tam pouze několik dnů, byla to pro něj pouze tranzitní země. Již od počátku věděl, že bude pracovat v České republice, kam přicestoval již začátkem září 2017.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření pracovněprávního vztahu, a vzhledem k předcházejícím smluvním ujednáním mezi zaměstnavatelem stěžovatele a společností Fortuna Kapital Invest s.r.o. a mezi touto společností a společností FILSON s.r.o., jasně vyplývá, že již v okamžiku přijetí stěžovatele do pracovního poměru byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u společnosti FILSON s.r.o. Stěžovatel netvrdil, že by v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonával pro svého zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost, pouze si tam vyřídil dokumenty a odcestoval do České republiky, kde vykonával práci ve společnosti FILSON s.r.o. Tento způsob výkonu závislé práce krajský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatel nepotřeboval pouze v případě, pokud by vykonával svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplývalo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonával, a proto je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou zdejšího soudu závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatele na území České republiky.

[17] Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani práva EU, či ze stěžovatelem akcentovaného vyjádření Evropské komise. K tomu viz i shora označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, který se jím zabýval a uzavřel, že „*předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní*“, s čímž se ztotožňuje i nyní rozhodující senát.

[18] K námitce, že stěžovatel nebyl schopen relevantně posoudit stěžejní otázky správního orgánu I. stupně pro svou neznalost smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nemusí být znalý obchodních vztahů zúčastněných společností pro to, aby byl schopen vypovídat o okolnostech uzavření pracovní smlouvy a následného způsobu a místa výkonu své práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Azs 549/2018 - 14).

[19] K neprovedení důkazů, na něž poukazuje stěžovatel, lze uvést, že tyto nijak konkrétně nespecifikoval a není tedy zřejmé, jaké důkazy k prokázání odlišného skutkového stavu měly být správními orgány provedeny. Dokumenty, které navrhoval ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako důkazní materiál, jsou součástí spisu a byly jak ve správním, tak v soudním řízení zohledněny.

[20] Kasační námitky stěžovatele nejsou s ohledem na výše uvedené důvodné. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádnou další vadu či nezákonnost, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich rozhodnutí mají oporu ve správním spisu a právní úpravě, a soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu